Aria: Na lang op reis te zwoegen, streelt ons de zoete rust

bron
Aria: Na lang op reis te zwoegen, streelt ons de zoete rust. J. Wendel, Amsterdam ca. 1810

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_ari003aria01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

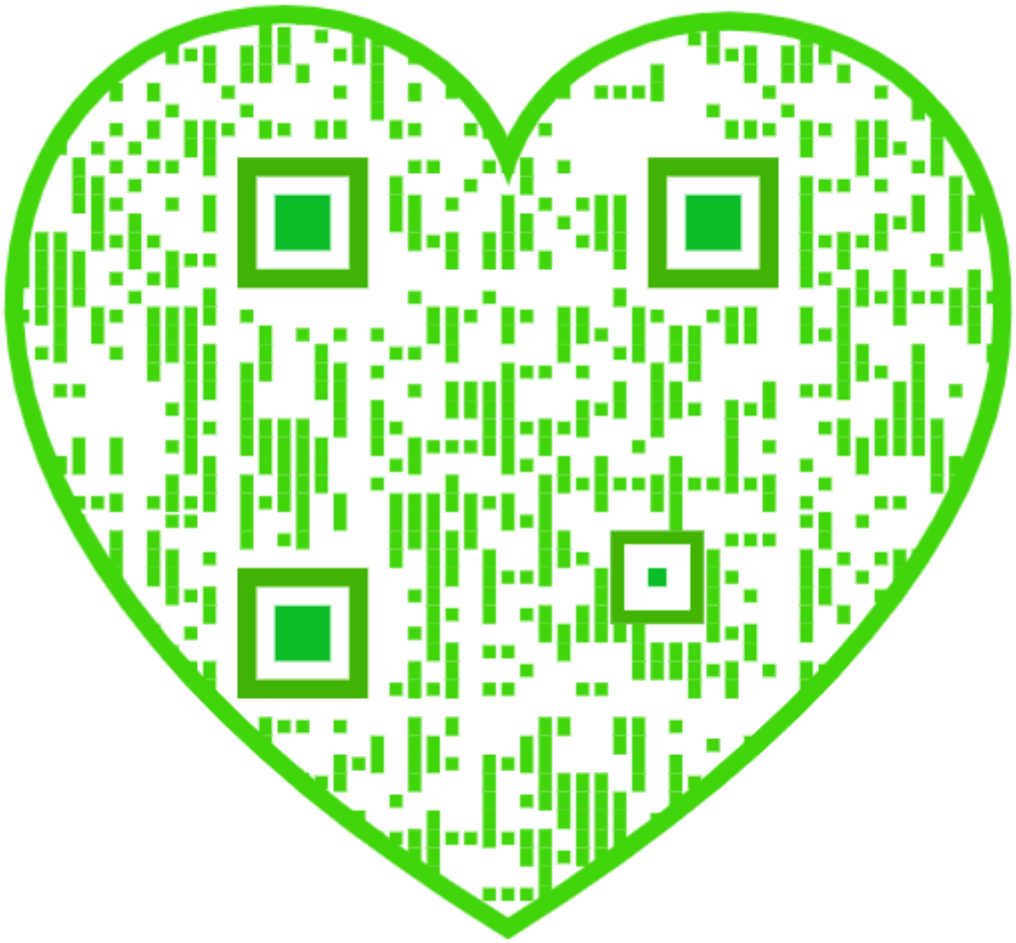

Aria.

Op een aangenaame Wys.

1

Na lang op reis te zwoegen,
Streelt ons de zoete rust,
Wat vreugd wat harts genoegen,
Streelt ons de zoetste rust.

2.

Groet Kayron trotsche daken,
Zien wy hier in 't verschiet,
Met ligt dat wy zien blaaken,
Verdryft al ons verdriet.

3.

Wy trotschen slaafsche Boeijens,
Ons hart bezwykt van schroom,
Laat onze traanen vloeijen,
By 't golven van den stroom.

4.

Wy zien aan de Oosterkimmen,
Als flonkerend Diamant,
Den heil zal voor ons klimmen,
In het dierbaar Vaderland.

5.

Geen dorre Lands gewesten,
Verschroeit zig hier te voet,
Den arbeid word ten lesten,
In deeze heilige weste,
Bekroont zig hier te voet.

Aria.

Op een aangenaame Wys.

1.

Een meisje is een wind die waaid,
Nu sus en morgen soo.
Se is soo als de vlag die draaid,
Licht vlammend als het Stroo,
En lacht en weent op eene tyd,
Om goede mans vertrouwlykheid,

de vrouw is echter ik seg 't met grond
het schoonste op heel 't Waereldrond.

2

Ja vond men nergens eene vrouw.
Waar kwamen wy van daan,
weet niet hoe men 't maken sou,
Men sou er slegt by staan
Men kwam ter wereld, maar waar door
dat is de vraag daar stond men Voor
dus is de vrouw ik seg 't met grond
Het schoonste op heel 't waereldrond.

3.

Kortom een vrouw die moet er syn
Hoe sou het anders gaan,
men heeft hun nodig groot of klyn
Ja daar mee afgedaan,
die sonder vrouw alleenig leeft,
die seg ik dat geen Siel en heeft
'k weet niet waar so een droge bloed
Syn tyd verslyt, of wat hy doet.

EYNDE.

Aria: Na lang op reis te zwoegen, streelt ons de zoete rust

Een nieuw lied
Van een meisje, welke door het verlies van haar Vader, Moeder en Broeder van alles verlaaten is, en nu in eenzaamheid moet ronddoolen

Op een Aangenaame Wys.

1.

Ik zit nu steeds te zuchten,
En overdenk myn ramp,
ô Hemel! waar zal ik vluchten,
Benauwd my aan alle kant.

2.

Aan de Oever van dit water,
Daar staat een steilen Rots,
Och! och myn lieve Vader!
Ging wandelen op die Rots.

3.

Maar ziet een weinig geleeden,
Stort hy van boven neer,
Myn Broeder met rassche schreeden,
Sprong na en was niet meer.

4.

Myn moeder toen zy dit hoorden,
Die stierf van de schrik,
ô Lot over myn beschooren,
Wat droevig oogenblik.

5.

Wat ramp wierd myn beschooren,
In dit noodlottig uur,
'k Heb Vader en Moeder verloren,
En ook myn lieve Broer.

6.

Ik die als Weez' moet zwerven,
Geen Vriend nog Maagden meer,
Ik wensch nu ook te sterven,

Van droefheid en hartzeer.

7.

Nu moet ik eenzaam doolen,
Ach! wat rampzalig lot,
Door Bosschen, Velden, Hoolen,
Doch ik vertrouw op God.

8.

Die zal myn troost toe zenden,
Zo lang ik leef op aard,
Waar ik my keer of wenden,
Hy is 't die my bewaard.

9.

Ik zal my dus verlaaten,
Op hem die 't Al gebied,
Geen troost der Mensch kan baten,
Van al myn groot verdriet.

10.

Vaarwel dan Waerelds zorgen,
Vaarwel dan ydele hoop,
Hy zorgt voor den morgen,
Van myne Levensloop.

E Y N D E.

Aria: Na lang op reis te zwoegen, streelt ons de zoete rust